

ELS CALÇOTETS DE L'OTAN

De R. VILA i BARNILS

Cada guerra té el seu vencedor i, per tant, el seu vençut, per bé que pot dir-se que la guerra resulta sempre un mal negoci: Hitler i Mussolini ens en podrien donar raó; i també, Anglaterra, que després d'unes quatre centúries de piratejar pel món tot utilitzant la força per a ei-xamplar el seu patrimoni, ha quedat solament amb quatre resquícies d'aquell imperi fabulós (Gibraltar -Espanya-, Les Malvines -Argentina-, i mitja dotzena de parracs geogràfics a la ribera asiàtica del Gran Occeà), edificat per una diplomàcia de quant fi, darrera la qual hi anava sempre l'amença dels canons i la presència de les forces d'ocupació que vomitava la seva esquadra.

Com que les democràcies europees hi van perdre la llur independència potencial, pot ben dir-se que la darrera guerra mundial va tenir, només, dos vencedors absoluts: Nord-Amèrica i l'URSS. Mentre la gran potència comunista cobrava el seu triomf amb l'anexió geogràfica, econòmica i sentimental del països que li eren veïns a tot el llarg de la seva frontera ponentina, els ianquis van arrodonir llur fet d'una manera més simpàtica i, alhora, més contundent: amagatzemaren l'or de tot el món lliure i instal.laren a cada país el xuclador enorme de les multinacionals, tot dis-fressant la seva feina amb una pàtina agradable de llibertat. Total: que entre tots ens van xeringar de mala manera. Amb els uns, patim; i amb els altres, patam. Vet-ho-ací!

Els dos països que van calçar-se amb la victòria darrera, s'ho han com-paginat tot d'una manera curiosa: els russos van protegir-se amb un cin-turó de "democràcies populars", i els nord-americans amb una cuirassa de "països lliures"; i mentrestant, els uns imposen als amics la seva doc-trina i els altres coronen i destronen reis mentre relacionen la políti-ca i l'economia mundial a la seva conveniència. I mentre tot allò que fan uns, és considerat pels altres com una amenaça, els acollats que sols podem dir amén, hem de veure'ns cada dia més compromesos: una prova l'hem tingut recentment amb "l'acceptació" de quasi tots els països de la OTAN, els quals han hagut d'ajupir-se sota el dictat de Carter, President de la primera democràcia mundial, que ha imposat la instal.lació a Europa de més de cinc-cents vectors atòmics de gran potència, suficients per a arri-bar a quasi tots els punts neuràlgics de la gran àrea comunista.

Ves per on, el simple fet d'ésser europeus ens compromet a tots i ens col.loca a tots en un compromís gens agradable: des d'ara estarem, senzi-llament, a la reraguarda del front i dintre l'àrea de la propera batalla. I ens cal pensar que una bomba atòmica, encara que ens arribi tocada de l'ala, no és una perdigonada qualsevol.